Dănuţ Ungureanu
Prin pulberea de aripi

ZIUA

Fratele mai mic Feodor nu avea habar old măcar despre musca Bu. A aflat rând sub asprimea călduţă a palmei cu care ar fi dorit ia strivească vietatea şi-a găsit perna obrazului sfârtecata al plină de sânge.

— Fedi, am râs îngrijorat, eşti mai nebun decât regele nostru i Vino mai aproape să-ţi vorbesc I

Era un musca! mare, bătrân, cu toracele strălucind verde ca Iarba, Palma fratelui mai mic Feodor aproape ci-4 dăduse gata, btztla subţirei şi poticnit în vreme ce se rotea frttmt* fluturând Jalnic o aripă strâmba. Armura minusculă, carapacea, pe care mama natură le-a migălit-o tuturor celor din neamul său, îi scăpase de data asta viaţa. Ca şi armele tăioase şi abia vizibile cu ochiul liber.

— Hei, Pepe, a îngăimat Fedi, ce tot spui acolo f Am rfa din nou acurt şi cam strâmb căci nu aveam vreme de el. Am îngenuncheat în colbul drumului ailindu-l să faci la fel şi ai taci. După aproape o ori de rugăminţi şi scuze, excelenţa ea şi-a luat zborul dispreţuindu-ne din inaituri. l-ai mai venise în fire, ai lui aveau şi-l puni debinele* pe picioare. Eram batpocoriţi dar iertaţi şi oricum ştiam ci nu ce înălţase bine deasupra capetelor nevrednice şi ne şi uitase. Aşa sunt muştele verzi Bu.

— Scumpule, am apus într-o doară, era să dăm de dracu' i să nu mai fad asta niciodată I

Soarele era acum o Jumătate de fruct de lămii. al-am aplecat şi am apucat cu dreapta minerul sidefiu al râzultoarel mele. Cu stânga i-am aruncat-o fratelui mai mic Feodor pe a lui şi d a prins-o neîndemânatic taman de la capitul cu drug tăios. Am crezut oi o şi plesnesc de atâta râs. Fedi se supără rareori. A râs şi el.

— Hai ai ne apucam de treabă, hai să începem odată, zicea printre sughiţuri şi ochii îi străluceau.

Am pornit-o cu răzuztoarele pe umăr spre gâtuitura pe care o face valea puţin înainte de a pătrunde în oraş. Platforma suri de beton a staţiei de transformare aci sălta,

aci cobora, ascunzându-se privirilor noastre în spatele coamelor verzi, prelungi, nenumărate. Părea că nu ne mai apropiem odată de ea.

Pe la jumătatea distanţă, Fedi s-a oprit şi m-a privit cu admiraţie.

— Al avut dreptate, Pepe, când al zis să mai aşteptăm o noapte.

Şi mi-a arătat cu vârful răzui Loarei ciorchinele de făpturi crescut pe barele de răcire ale transformatorului. Traiul se vedea mic de tot şi oamenii de acolo ca nişte bobiţe, dar eu ştiam ci o şi avem de trudit nu glumă.

— Hai, i-am zis scurt.

Am mai urcat şi am coco rit o dată. Şi atunci am auzit răsuflarea prelungi şi sincronizaţi a celor de acolo şi mi s-a pirul, ca de fiecare dată, ci ar fi un iz în aer. Dar ştiam că nu e nimic. Numai cel care a mânuit înaintea mea tija suplă a răzultoare! a simţit poate ceva în aerul din preajma transformatoarelor. A lisat, chiar la încheietura minerului îngălbenit de sudoare* munil, un semn ciudat cu care nu mi-am bătut capul nici măcar un minut întreg.

Fratele mai nuc Feodor ani oprit suspinând lângă platforma da beton a staţiei. Şedea crăcănat acolo şi din când în când lovea cu capătul ascuţit al razul loarei bulgării uiulticolon de licheni al cochilii goale ce creşteau cu anii în carnea cenuşie a pilonilor. Capul 11 Lăsase mult pe spate. Când am ajuns lângă el ginind, am ridicat şi eu ochii. Cerul începuse să prindă scamă de nori.

Cred că erau cu totul vreo sută. Cel care izbutiseră să as prindă bine de izolatorii de porţelan ori de ieşiturile cu vei moţăiau ameţiţi dându-şi ochii peste cap ori de dte ori, înghesuiţi de viermuiala celorlalţi, a celor veniU mai Urziu, reuşeau să fure o înghiţitură de aer.

Spinările şi picioarele tremurau viabil sub povara semenilor mai puţin norocoşi ce nu-şi pierduseră Inc* speranţa că se vor apropia mal mult de inima caldei a traiului. Acolo se zbenguiau curenţi de inducţie în stare să trezească şi un mort şi lor tocmai asta le trebuia. De asta aveau nevoie.

la – ai slabii de înger, care nu se putuseră ţine ca lumea în timpul nopţii, că fusese şi frig al diacului în noaptea aia, oricare venikeră târzau de tot, când nu mai era loc să arunci o privire, zăceau întinşi pe betonul încă Jilav, nezvintat de bătaia soarelui. Dinspre ei nu răzbătea nimic, nici măcar o adiere, un tremur, ceva, carcasele înţepeniseră de-a binele* şi dincolo de buzunarele şi fermoarele multifuncţionale pliplia un fel de aură mortală. Nici că ne-am mai aruncat privirile înăuntrul costumelor.

JLI dăm drumul? * m-a întrebat din priviri Fedl

11 dăm drumul" i-am răspuns pe potrivă.

Am knit amândoi Băltind răzuit oarele de pe uinâr şi ne-am apucat de treabă. Eu mă mişcam binişor ueu au vir» ta mea iar Fedi se descurca şi el cum puu... Mi-l dăduseră de ucenic abia cu o săptămână lui Mmu De voinic nu mă puteam plânge că nu e şi cu tuuu gatgg a obosit mai repede decât mine.

Ca să cureţi traiul după o noapte ca aia care trecuse îţi trebuie ceva liură ori îndemânare şi chestia a – u nu o poţi căpăta decât odată cu scurgerea timpului.

Acum ascultaţi:

Când arunci tija prelungă şi subţire a răxuitoarei ca să apuci cu capătul ascuţit al drligului o carapace, o iaci la început cu nepăsare. Indiferent şi cam la întâmplare căci în talmeş-balmeşul de mai şi picioare şi spinări de acolo ar trebui să în orb şi beat de alcoolul regelui nostru ca să nu nimereşti undeva. Cu toate astea, ceva în subconştientul tău veghează şi apuci bine ce ai apucat, căci altfel s-ar putea ca răzujtoarea să scape pe alături şi să te pomeneşti pe spat printre ceilalţi. Necazul nu e prea mare, însă te loc «să oboseşti mai repede. Asta i s-a întâmpM fratelui mai mic Feodor eu totul de vreo cinci tău şase oii.

— Hai. hala tule, hai, 1 (spuneam fără să mi uit spre el, o şi ne prindă amiaza I

Şi el te ridica înjurând furios şi se repezea în ci o daţi ca an berbec. Era încă necopt.

După ce cârligul răzultoarel ţi-a făcut loc printre puicile verzi ale costumului trebuie îi imprimi tijei cu

ambele ml mi o mişcare de rotaţie foarte rapidă. Aşa eşti fcifur ci acum n-o să mai alunece.

— Oare dt şi fie vremea? a zis Fedi suflând greu. Ce poţi să-i spui? Dădusem jos mal bine de treizeci de carapace de căciulă şi curgea apa pe noi ca după ploaie. Drept e că şi soarele se cită rase chiar deasupra capetelor noastre firi să dea semne că ar avea de gând ai mai coboare de acolo.

Oţelul strălucitor alţi tei cântă mai grozav decât cea mai grozavă strună şerpuind mal grozav decât cel mai grozav arcuş când opintindu-l! n carapacea verde II faci să se arcul ci că primejdios. Pe urmă, după cum HI vine mal bine, îi tragi brusc sau U las! să st destindă în voia lui fără a n-raşi o clipă minerul sidefiu care li se zvârcoleşte în palme. Dacă l-ai scăpat, te poţi alege ne un ochi scos ori «1 mai rău. Vibraţiile puternice care laţi naştere în trupul mlădios al răzuit oarei se transmit carapacei străpunse făcând-o la alunece încet, apoi din ce în ce mat repede. Ce! ce trăieşte încă înăuntrul ci à la obicei prea stă Mt ca să se mai poată împotrivi…

— Măi mii. µm zK Înciudat.

— Ce-i? a ferut fie He rmi mic Feodor.

Erau mai mulţi bătrâni printre cei pe care ţi dădusem Ios şi tăeva femei Nu avuseseră destulă putere ci şi se dOatt urca mai sus de o lungfme de tijă, ori nu putuseră să răzbată dincolo de trupurile celor veniţi mal devreme. Acum suflau greu, sincronizat în vreme ce ca rapacele, lipsite de adierea de energie ce învăluia traful, mureau, erau pe Jumătate moarte, erau moarte de-a bineleo. Îţi pierdeau elasticitatea vie, sugrumându-l.

…pe urmă propteşti Mne infpa cizmei şi răsuceşti t în răzuitoarfi în invers. Dacă eşti vreun mouu ori al chof de vorbă în vreme ce se răceşte carapacea, e de rău. Tija rămâne prinsă acolo. Între plăcile moarte, ca într-o menghină. l nu o dată se întâmpli ca liniile fine de sutnrfl, ce dădeau carapacei, cât timp era încă vle, o mobilitate extraordinară, să se închidă hăculnd oţelul *mm* Fir-ex al dracului f mi-a scăpat iarăşi. Fedi s-a sprijinit în minerul

alb?! m-a privit întrebător.

— Fii vezi pe ăla de sus de tot? O să avem de lucra cu el.

Dar pHă acolo a trebuit să desprindem tot mormanul de indivizi care se uitau la noi înspăimântaţi. fără să dea vreun semn ci ar pricepe ce se petrece. Umbra morţii îl umplute de întuneric. Ne citarăm şi noi după el cum puteam. Fratele mai mic Feodor înjura din ce în ce mai urât ori de câte ori trăgea câte unul. Căideau tot mai de sus pe platformă, dar n-aveau nici pe dracu'. Carapacea moare atât de repede că încă din aer se preface în ceva mai d'Jr decât betonul.

Când soarele mal avea puţin pânfl să asfinţească am ajuns sub de tot

Dumnezeu ştie ce şmecherii învârtise ca să se ridice până acolo. Se unea bine de tot şi ştiam şi de ce. De când luasem răzuttoares în mini mai avusesem parte de vreo doi ci el. aşa oi fumasem trucul. Făcuse în aşa fel încât părţile ce-l acopereau picioarele ţi braţul stâng se rigidizaseră separat lăstad noatins tot restul carapacei. Din cauza asta aveam să trudim din greu ca să-l dezlipim de pe izolatorul de porţelan, din îmbrăţişarea pentru care se luptase atât.

Când am ajuns aproape de el m-am dat fără voie înapoi. Avea privirea limpede ca şi a mea sau fratelui mai mic Feodor. Avea braţul drept liber şi s-ar fi putut folosi de el ca să-mi facă mizerii

— Ce vreţi? a întrebat cu voce scăzută. Nu cer nimic. Stăteam aici liniştit.

Fedi l-a apucat de un picior, dar mie îmi venea şi rid când mă uitam cum II priveşte tipul. M-am aplecat şi am văzut că Jos pe platformă începuse ai alunece noaptea. Nu mai mişca nimeni acolo în afara războinicelor roiuri de muşte verzi Bu. Excelenţele lor bl-zllau preocupate poposind în răstimpuri pa carapacele obosite, ridicându-se iarăşi. Mii, sute da mii, mişunau pe dinăuntrul lor, zănjănindu-ei armurile pe care ultimele raze de lumină le prefăcuaeră în tot atâţia licurici neastâmpăraţi.

— Nu poţi rămâne aici, am zis blând. Hai. Închide

ochii şi fii băiat cuminte I

DIMINEAŢA

De dimineaţă toate erau la fel ca înainte. Fratele mai mic Feodor câştigase experienţă de o şi. Eu îmi curăţăm mizga de pe ghete cu capătul ascuţit al răzui-l oarei. Şedeam amândoi tolăniţi în Iarbă, la o axvârlitură de băţ de platforma trafulul, fiindcă musca verde începuse să-ţi orândulasci treburile pe acolo. Îşi punea ouăle sub acoperământul sigur al celor mai bine de o sută de carapace.

Pe când ne pregăteam să desfacem merindele a răsunat, la început încet de tot, apoi din ce în ce mai tare, uruitul porcilor. Alaiul – a Ivit ceva mai târziu, defazat, mai întâi dublura imaginilor, mal ştearsă, apoi originalele. Se stârnise un nor urlat! ca da colb, dar nu era colb adevărat căci noaptea abia fugise, erau miliardele de aripi minuscule, străvezii, ale sfintelor, nobilelor muşte verzi Bu care-şi dăduseră gloriosul sfârşit în zilele din urmă şi alte miliarde, ale celor vii ce-l însoţeau pe regele nostru nebun. Fedi rămăsese cu îmbucătura în gură.

— Nu te teme, am zis, ei nici nu ne văd, aşa suntem de neînsemnaţi.

Şi aşa şi era. Nu vezi flecare frunză, fiecare piatră pe lângă care cald.

Erau trei porci, trei H mă tort de stele şi ca la vreo treizeci de cal, la urmă, un melc uriaş rănea greoi, cu cochilia plină ochi cu de-ale gurii şi tot ce mal trebuie pentru un popas. Regele nostru Ieşise la Iarbă verde. Cum aveau să treacă chiar pe sub nasul nostru, am stat mai departe tolăniţi.

Porcii stelelor, care zice-l. au adus cale de atâţia ani lumină containerele conţinând sămânţa din ŞW ne-am tras, eu trecut teuturindu-şi şuncile lor metalice, Făceau un zgomot de groasă, căci îşi pierduseră mai bine de Jumătate din ajutaje. S-au învârtit, grohăind în jurul trafulul. aproape un sfert de ceas. PUotli numărau din spatele hublourilor e arap a cele pe care le «liniasem eu şi cu Fedl încă de cu seară. Pe urmă au trecut mal departe. Nu le

convenea locul. Nu putuseră asoliza

Au trecut călăreţii, frământând Iarba nepăsători. CMI lor aveau toţi panaşe verzi şi valtrapuri de staniol. Călăreţi! erau gol. Pe urmă a trecut carul regelui nostru, împins de o sumedenie de curteni.

În vremea gata. fratele mai mic Feodor începuse din nou cu întrebările l-om zis de o mie de ori că întrebările nu sunt pentru oameni, dar el era prea tânăr ca s-o priceapă.

— Pape, a făcut, dacă eu nu am voie să terciulesc o gf să din astea scârboase care sunt cu miile pe aici, ea de ce are voie să mă sidle pe mine T

Dar eu începusem să mănânc liniştit Alaiul regelui se oprise totuşi în prea im îi staţiei de transformatoare ceva mai încolo şi acum despachetau toate cele. Porcii stelelor se potoliseră.

— Măniccl. bă. ce tot vrH de la mine? am zis cu gura plină, ne urmă mi-a părut rău. Uite cum stau lucrurile, frăţioare!

Colbul Iarba, pietrele şi cochiliile melcilor pierdut! sunt ca şi le poţi călca în picioare. La fel şi miliardele de aripi străvezii ale moşiei verzi moarta de numea multă vreme. Dar asta a o cu totul altă poveste. Deasupra tuturor sunt cei pe care i-are dat aseară Jos de pe cutia călduţi a trafulul. Deasupra lor suntem noi.

— Şi deasupra noastră? a întrebat fratele mai mic Feodor orânduind pe o năframă un pumn de nuci.

Mâncam nuci şi din când în când sorbeam o înghiţitură de ulei roşcat ca Ierburile colinelor toamna.

— Deasupra noastră. I-am povăţuit, este calul învelit în staniol care te poate strivi tub cilcătura cap]-tei ghintuite dacă nu eşti atent şi călăreţul gol care If mânuieşte frâul. melcul cel mare care vine pe urma eu cochilia plină ochi cu de-ale «furii. Apoi eeualţi M deasupra tuturor excelenţa ta, sfânta muscă verde Bu. Peste armura ei strălucitoare, chipul senin al regelui nostru. Gata!

Fratele mai mic Feodor a sughiţat şi s-a apucat a mănânce. Parcă se băteau flăntfnsll la gura lui. Iar eu

obosisem vorbind.

Regele nostru poruncise să se facă muzică şi acum toată lumea din alai ffleea muzică. Era un zgomot Infernal Pa urmă el s-a declarat mulţumii cu un semn a adus liniştea, talănindu-se în Jilţul asimetric de sticlă verde. O sută de fecioare l-au înconjurat unduindu-şi trupurile şi f-au aşezat cuminţi. Cele care stă-tetu în parte* Jumătăţii de om a regelui nostru aruncau din când în când cu flori ori 11 stropeau cu parfum din mici recipiente păstrate în căuşul palmei. Celelalte ungeau cu miere galbenă membrele Jumătăţii de muscă ori lustrui au cu blană de Jder faţetele strălucitoare ale ochiului.

— Pepe. a declarat fratele mai mic Feodor, mie mi-ajunge. Simt ci plesnesc.

A desprins de la cingătoare bidonul cu alcool primit odată cu răzuitoarea cu care îţi câştigi pline a. Fu l-am privit cam chlorfş, dar pe urmă am rts căci oricum în ziua aceea şi în cea următoare eram liberi, nu s-ar fi sinchisit nimeni de noi. Am început daci ai ni-l pasăbn unul altuia plescăind pofticioşi.

— Hai să ne dăm mal aproape, să vedem şi noi ce 1 cum. m-a înghiontit Fedl.

— Să vedem ce T m-am mirat.

— Cum se îmbată jumătatea de om a regelui nostru şi apoi cealaltă, din stânga, aceea de muscă păroasă. Cum se războiesc pe o tivită aşezată dinaintea ochilor lui, numai unul omenesc, cohorte de muşte verzi Bu, ca să-i facă plăcere regelui nostru nebun şi să-l înveţe din tainele frumoase ale luptei. Cum face semn regele nostru să fie aleşi dintre curteni acela care au greşit mi nu-l mai sunt pe plac. Şi cum II se stoarce vlaga carapacelor vil din care nu mai pot Ieşi singuri.

Pe mine m-a pufnit ritul

— Păi. dacă le ştii toate astea, ce nevoie mal ai să te dai mal aproape de ele? Poate că ţinu* olsce şi de un costum din acelea. Vezi că ele sunt vii gtita timp cât I se nfizare recelui nostru să fie. Ele te apără de orice câtă vreme trăiesc, şi de boală fi de nesomn şi de murătura

haină a gerului. Şi de cea a lupului ori a duşmanului de moarte. Dar după ce regele porunceşte să nu li se mai dea voie să se adape cu energie de la Inonrele Dalaiului său. ele devin trebuincioase muştei verzi. Ea M pune ouăle acolo după ce, bineînţeles, eu şi eu ţine i-am dat Jos de pe trai pe cel ce voiau să-*! mai lunţească un pic zilele.

Fratele mai mic Feodor s-a arătat convins dar nu prea mulţumit. Fu ştiamră el ar fi vrut într-adevăr a fi meargă» **>în «i să se rhenguiască ori să râdă ca prostul lantxâltul ros" Incoerent al regelui nostru. Alcoolul din bidon îi trecuse lui în cap. În Inimă şi în oase când ponHI stelelor, veniţi de deoarte. din alte ceruri, căniseră pe între coline al containerele se spărseseră, amestecând între ele seminţele tuturor celor ce vieţuiesc te lumea noastră, nu se acrite se pentru fratele mai mic Feodor că ar putea, peste mii de ani, la fie printre ăia care benchetui au acum lingi traf.

— 51-apoi. am rit, pot! oricând să te duci pe-acolo că doar ţi-am spus. eşti a «a de neînsemnat incit n-o să te vadă nimeni.

Dar pe urmă am mai Mut şi chiar, după o vreme, ne-am luptat puţin cu tijele frumoase ale răzultnure-lnr.» >dl era voinic i puternic. Iar eu mai îndemfna-Hfe M-am jrândit ci pajră am fi amândoi nişte războinici viţeii mai ceva decât Bu. apoi nu m-am mari gândit la nimic căci toate te etrineeaeră alandala la mine ub ţeastă. Fratele mai mic Feodor mi-a făcut cu dr-Hgnt aaruţiţ al răzuitoarei o tăietură piezişi pe frunte şi mi-a acoperit-o rirind cu iarbă şi aripioara străvezii.

— Gata, a strigat, nu mai pot, gata I Gata f Stăteam amin doi, eu şi cu fratele mai mic Feodor, trânti şi în lsrbă şi al a ful regelui, tabăra lui toată, erau acum un carusel multicolor care se rotea din reîn re mal repede în faţa ochilor noştri. Porcii stelelor dor. meau, call 1st suflecaseră valtrapurile de staniol ron-tăindu-şi oanasele. Sutele de mii ne muşte verzi Bu foşgălau grijulii al cu credinţi ce trupurile adormite, al regelui st ale celor o sută de fecioare ale sale. Răm. V seseri treji doar călăreţii /mi, neclintiţi şi

câteva carapace care se înghesuiau să se caţere ne barele de răcire şi farfurioarele de porţelan ale trafulul.

Iar eu, de la o vreme tot îl priveam pe Fedi. bâţtind din cap, şi el se scala, adică o imagine a lut te scula în picioare şi o alta rămânea Jos în Iarbă, linşa mine, beată ca şi mine. Apoi Fedl acela din picioare o pornea grăbit spre tabăra adormită a regelui nostru Pe urmă o altă Imagine a lui se scula în picioare şi o pornea şi ea zorită într-acolo. Şi apoi o alta şi o alta şi tot aşa. Fu ţineam răzuitoarea pe genunchi şi nu puteam spune nimic.

Dinu) Un-ureanu